

opusdei.org

Audiència. Pau: perfil de l'home i de l'apòstol

17/01/2007

Benvolguts germans i germanes,

Hem conclòs les nostres reflexions sobre els dotze Apòstols, cridats directament per Jesús durant la seva vida terrenal. Avui comencem a tractar sobre les figures d'altres personatges importants de l'Església primitiva. També ells van lliurar la vida pel Senyor, per l'Evangelí i per l'Església. Es tracta d'homes i dones

que, com escriu sant Lluç en els Actes dels Apòstols, "van lliurar la vida a la causa del nostre Senyor Jesucrist" (*Act 15, 26*).

El primer d'aquests, cridat pel Senyor mateix, pel Ressuscitat, a ser també ell autèntic Apòstol, és sens dubte *Pau de Tars*. Brilla com una estrella de primera magnitud en la història de l'Església, i no només en la dels orígens. Sant Joan Crisòstom l'exalta com personatge superior fins i tot a molts àngels i arcàngels (cf. *Panegíric 7, 3*). Dante Alighieri, a la *Divina Comèdia*, inspirant-se en la narració de sant Lluç en els Actes dels Apòstols (cf. *Act 9, 15*), el defineix senzillament com "vas d'elecció" (*Infern 2, 28*), que significa: instrument escollit per Déu. Uns altres l'han anomenat el "tretzè apòstol" -i realment ell insisteix molt que és un veritable apòstol, havent estat cridat pel Ressuscitat-, o fins i tot "el primer després de l'Únic".

Certament, després de Jesús, ell és el personatge dels orígens de qui tenim més informació, ja que no només comptem amb els relats de sant Lluç en *els Actes dels Apòstols*, sinó també amb un grup de *cartes* que provenen directament de la seva mà i que, sense intermediaris, ens en revelen la personalitat i el pensament. San Lluç ens informa que el seu nom original era Saule (cf. *Act 7, 58; 8, 1* etc.), en hebreu Saül (cf. *Act 9, 14 . 17; 22, 7 . 13; 26, 14*), com el rei Saül (cf. *Act 13, 21*), i era un jueu de la diàspora, atès que la ciutat de Tars està situada entre Anatòlia i Síria. Molt aviat havia anat a Jerusalem per a estudiar a fons la Llei mosaica als peus del gran rabí Gamaliel (cf. *Act 22, 3*). Havia après també un treball manual i rude, la fabricació de botigues (cf. *Act 18, 3*), que més tard li permetria proveir ell mateix al seu propi sustent sense ser una càrrega per a les Esglésies (cf. *Act 20, 34; 1 Co 4, 12; 2 Co 12, 13-14*).

Per a ell va ser decisiu conèixer la comunitat dels deixebles de Jesús. Per ells va tenir notícia d'una nova fe, un nou "camí", com es deia, que no posava en el centre la Llei de Déu, sinó la persona de Jesús, crucificat i ressuscitat, a qui se li atribuïa el perdó dels pecats. Com jueu zelós, considerava aquest missatge inacceptable, més encara, escandalós, i per això va sentir el deure de perseguir els deixebles del Crist fins i tot fora de Jerusalem. Precisament, en el camí cap a Damasc, a inicis dels anys trenta, Saule, segons les seves paraules, va ser "trobat a per Crist Jesús" (*Flp* 3, 12).

Mentre sant Lluç explica el fet amb abundància de detalls -la manera que la llum del Ressuscitat li va arribar, canviant radicalment tota la seva vida-, ell en les seves cartes va a allò essencial i no parla només d'una visió (cf. *1 Co* 9, 1), sinó també d'una

il·luminació (cf. *2 Co* 4, 6) i sobretot d'una revelació i una vocació en la trobada amb el Ressuscitat (cf. *Ga* 1, 15-16). De fet, es definirà explícitament "apòstol per vocació" (cf. *Rm* 1, 1; *1 Co* 1, 1) o "apòstol per voluntat de Déu" (*2 Co* 1, 1; *Ef* 1, 1; *Col* 1, 1), com per a subratllar que la seva conversió no va ser resultat de pensaments o reflexions, sinó fruit d'una intervenció divina, d'una gràcia divina imprevisible. Des d'aleshores, tot el que abans tenia valor per a ell es va convertir paradoxalment, segons les seves paraules, en pèrdua i escombraries (cf. *Flp* 3, 7-10). I des d'aquell moment va posar totes les energies al servei exclusiu de Jesucrist i del seu Evangeli. Des de llavors la seva vida va ser la d'un apòstol desitjós de "fer-se tot amb tots" (*1 Co* 9, 22) sense reserves.

D'aquí es deriva una lliçó molt important per a nosaltres: allò que

compta és posar en el centre de la nostra vida Jesucrist, de manera que la nostra identitat es caracteritzi essencialment per la trobada, per la comunió amb el Crist i amb la seva paraula. A la seva llum, qualsevol altre valor es recupera i alhora es purifica de possibles escòries.

Una altra lliçó fonamental que ens dóna sant Pau és la dimensió universal que caracteritza el seu apostolat. Sentint agudament el problema de l'accés dels gentils, o sigui, dels pagans, a Déu, que en Jesucrist crucificat i ressuscitat ofereix la salvació a tots els homes sense excepció, es va dedicar a donar a conèixer aquest Evangeli, literalment "bona nova", és a dir, l'anunci de gràcia destinat a reconciliar l'home amb Déu, amb si mateix i amb els altres. Des del primer moment havia comprès que aquesta realitat no estava destinada només als jueus, a un grup

determinat d'homes, sinó que tenia un valor universal i afectava tothom, perquè Déu és el Déu de tots.

El punt de partida dels seus viatges va ser l'Església de Antioquia de Síria, on per primera vegada es va anunciar l'Evangelí als grecs i on es va encunyar també la denominació de "cristians" (cf. Act 11, 20 . 26), és a dir, creients en el Crist. Des d'allí en un primer moment es va dirigir a Xipre; després, en diferents ocasions, a les regions d'Àsia Menor (Pisídia, Licaònia, Galàcia); i després a les d'Europa (Macedònia, Grècia). Més importants van ser les ciutats de Efès, Filipis, Tessalònica, Corint, sense oblidar Berea, Atenes i Milet.

En l'apostolat de sant Pau no hi van faltar dificultats, que va afrontar amb valentia per amor al Crist. Ell mateix recorda que va haver de suportar "treballs..., presons..., flagells; moltes vegades perills de

mort. Tres vegades vaig ser assotat amb vares; una vegada lapidat; tres vegades vaig naufragar. Viatges freqüents; perills de rius; perills de bandolers; perills dels de la meva raça; perills dels gentils; perills en ciutat; perills en despoblat; perills per mar; perills entre falsos germans; treball i fatiga; nits sense dormir, moltes vegades; fam i set; molts dies sense menjar; fred i nuesa. I a part d'altres coses, la meva responsabilitat diària: la preocupació per totes les Esglésies" (2 Co 11, 23-28).

En un passatge de la carta als Romans (cf. *Rm* 15, 24 . 28) es reflecteix el seu propòsit d'arribar fins a la península Ibèrica, l'extrem d'Occident, per a anunciar l'Evangelí per onsevulla fins als confins de la terra llavors coneguda. Com no admirar a un home així? Com no donar gràcies al Senyor per haver-nos donat un Apòstol d'aquesta talla?

És evident que no hagués pogut afrontar situacions tan difícils, de vegades desesperades, si no hagués tingut una raó de valor absolut davant la qual cap límit podia considerar-se insuperable. Per a sant Pau, com sabem, aquesta raó és Jesucrist, de qui escriu: "La caritat del Crist ens obliga; hem comprès això: que un va morir per tots, i, per tant, tots van morir; i ell va morir per tots, perquè els qui viuen ja no visquin més per ells, sinó per aquell qui morí i ressuscità per ells" (2 Co 5, 14-15), per nosaltres, per tots.

De fet, l'Apòstol va donar el testimoni suprem amb la seva sang sota l'emperador Neró aquí, a Roma, on conservem i venerem les despulles. Sant Climent Romà, el meu predecessor en aquesta Seu apostòlica en els últims anys del segle I, va escriure: "Per l'enveja i rivalitat va mostrar Pau el guardó de la paciència. (...) Després d'haver

ensenyat a tot el món la justícia i d'haver arribat fins al límit d'Occident, va sofrir el martiri davant els governants; va sortir així d'aquest món i va marxar al lloc sant, deixant-nos el més alt model de perseverança".

Que el Senyor ens ajudi a posar en pràctica l'exhortació que ens va deixar l'apòstol en les seves cartes: "Sigueu imitadors meus, com jo també ho sóc del Crist" (1 Co 11 , 1).

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-es/article/audiencia-pau-perfil-de-lhome-i-de-lapostol/>
(01/04/2026)